

Korte Verhalen Club

Reizen

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Voorwoord

Lieve allemaal,

Wat een prachtige reis hebben we met elkaar gemaakt de afgelopen periode.

Heel veel verhalen, gedichten, tekeningen en zelfs liedjes kwamen langs. Tijdens het schrijven en lezen gingen we op reis met de verhalen van herkenning, wensen, nooit geweten en wat ontroerend! Het was mooi om te lezen en te zien hoeveel reacties er waren. Deze reis hebben we uit noodzaak gemaakt, tijdens de corona pandemie, maar wie weet reizen we in de toekomst verder met de verhalen etc..

Wellicht gaat u nu zelf op reis in Nederland en of verder weg. Of mijmert u na over prachtige reizen die u ooit gemaakt heeft. Geniet ervan en bij deze wil ik u bedanken voor de mooie reis die we samen hebben gemaakt en hopelijk komen we elkaar op de volgende reis weer tegen.

Goede reis!

Jeanette Hendriks

Coördinator volwassen werk.

Het leven een bijzondere reis

Iedereen begint de reis,
bestemming onbekend,
misschien heel ver weg,
misschien heel dichtbij.

Een reis waarin alles kan,
mensen stappen in,
maar mensen stappen ook weer uit.

Een reis met verschillende gevoelens,
Een reis met verschillende bedoelingen.

Vol met actie en avontuur,
of liever vol met geluk.

Het is een reis met al het mogelijke,
maar onthoud goed,
dat je reis zo over kan zijn,
leef dus vandaag en niet morgen.

Auteur onbekend.

Onze eerste camperreis

Het is er eindelijk van gekomen. We hebben een camper gehuurd. Na wekenlang gedub en getwijfel en na een optie op een camper het jaar ervóór, die we bij nader inzien om onduidelijke redenen ook weer gecancelled hebben, gaan we er nu écht voor! Het verhuurbedrijf is 150 km rijden vanaf ons huis, maar bij dit bedrijf mag onze hond mee en dat is voor ons een belangrijke voorwaarde. Ons reisdoel is Denemarken, dan zijn we al een aardig eindje op weg in de goede richting hebben we bedacht. We vertrekken uitgezwaaid door de burenen en de auto volgeladen met spullen waar je zelf voor moet zorgen (dekbedden, handdoeken) en nóg meer spullen die we misschien overbodig, maar onder het motto “je weet maar nooit” en “je kan maar voorbereid zijn” in alle lege hoekjes en gaatjes van de auto gepropt hebben als stukjes van een legpuzzel. De lange rit naar de achterhoek door een frisgroen voorjaarslandschap roept bij ons al snel het vakantiegevoel op. We arriveren in de namiddag bij het camperverhuurbedrijf. Wij krijgen tot onze verrassing een gloednieuwe camper mee. Nog maar 54 km op de teller. Dus geen speciale camper voor hondenbezitters met achtergebleven hondenharen of nattehondenlucht. Dat is een goed begin!

Na de nodige uitleg van de beheerder en na een kop koffie, vertrekken we, onze eigen auto achterlatend op het parkeerterrein bij de verhuurder. Ons plan is om bij de kleine boerencamping even verderop in het dorp te gaan staan. Daar willen we de camper op ons gemak inrichten met onze spulletjes die nu nog her en der verspreid door de camper slingeren. We zijn nog maar net vertrokken en rijden over een idyllisch landweggetje richting de boerencamping of mijn man trapt plotsklaps hard op de rem. Midden op de weg staan we stil. Ik schiet vanuit mijn stoel richting dashboard en prijs de goden voor de uitvinding van veiligheidsgordels. Onze hond die bij het weggrijden keurig onder de tafel was gaan liggen is nu tussen onze voorstoelen geschoven.

Met een overslaande stem van schrik en een boze blik, bries ik “wat doe jij nou?” Mijn hart klopt in mijn keel en geschrokken denk ik dat we een hond, kat of konijn hebben aangereden. Mijn echtgenoot kijkt me met een rood aangelopen hoofd aan en zegt dan nijdig “We hebben de paspoorten thuis laten liggen” gevolgd door een paar luide krachttermen....Gelukkig is het een stille dorpsweg waarop we staan en na het eerste afblazen van stoom en de onvermijdelijke discussie over hoe dit nou kan? “Jij had ze toch bij de autospullen gelegd”? Nee, jij hebt ze gisteren op de stoel gelegd die onder de tafel geschoven stond” besluiten we weer naar huis te rijden. Stilzweigend en inwendig nog mopperend over onze domme actie en twijfel over onze beginnende mentale achteruitgang (we hadden het “To Do” lijstje samen toch afgevinkt) rijden we weer naar het westen. De camper rammelt en kraakt aan alle kanten. Bij de eerste bocht horen we glasgerinkel. We kunnen niet stoppen want het is spitsuur en druk op de weg. Bij de tweede afslag schiet er een kastdeurtje open en rollen de blikjes soep in het gangpad.

Na de derde afslag klinkt het achter ons alsof de glasbak in ons dorp geleege wordt. Op een parkeerplaats checken we de schade. Eén wijnglas is kapot, dat valt nog mee. “scherven brengen geluk” roep ik zo vrolijk mogelijk om de vakantiesfeer weer een beetje terug te vinden. Het helpt niet. “We hebben genoeg borg betaald voor een heel servies” probeer ik grappig en leg een handdoek over de scherven die ik straks wel zal opruimen. Ook de blikjes soep zet ik weer op hun plaats, maar nu met het kastdeurtje wél op slot! We voegen ons met ons vakantiehuis op wielen weer in het drukke verkeer. Na een aantal kilometers verschijnt er een tevreden glimlach op het gezicht van mijn man. De camper rijdt prima. Ik geniet van het uitzicht vanuit mijn hoge zitplaats. Het is een grappige ontdekking dat de wereld er vanuit deze positie zo heel anders uitziet.

Thuis sluiten we water, verwarming, en wifi weer aan. De paspoorten liggen nog braaf te wachten op de zitting van de stoel. Die leggen we meteen in het zicht voor de reis van morgen.

Daarna richten we de camper de camper zo geluidshindervrij en praktisch mogelijk in. Het is passen en meten voor ons als onervaren camperaars. Maar het lukt om alles een plekje te geven. Wanneer we ons bekeken van deze enerverende eerste camperdag de trap op hijsen om naar bed te gaan, neem ik een vol kratje met overbodige spullen uit de camper weer mee naar boven en denk (vrij naar Johan Cruyff) "dat elk nadeel toch zijn voordeel heeft."en droom die nacht van een heerlijke camperreis door Denemarken.....

TH

Reizen

Reizen naar verre oorden is iets wat ik graag doe.
Helaas kunnen we nu nog nergens naartoe.
Gelukkig zijn er nog altijd de fijne herinneringen.
Zoals de keer dat we aan een kabelbaan hingen.
Dit was in Costa Rica, tijdens de canopy tour.
Zwevend over het regenwoud, wat voelde ik mij stoer!
Een wandeling over de Chinese Muur,
dat was ook een heel avontuur.
Met de hoge snelheidstrein van Peking naar Shanghai,
was ook erg fraai.
Op Sri Lanka prachtige stranden en een rijke cultuur,
maar ook vers fruit en prachtige natuur.
De Basaliuskathedraal in Moskou leek net een ansichtkaart,
dit was echt wel een bezoekje waard!
Vervolgens met de nachttrein naar Sint Petersburg, nog zo'n mooie stad.
Ook daar hebben we een paar mooie dagen gehad.
Een tocht op een dromedaris door de woestijn.
Overnacht in een tent die niet waterdicht bleek te zijn.
Elke reis was weer een belevenis,
iets wat ik nu erg mis.
Dit jaar ga ik alvast een reis uitzoeken,
zodat ik die volgend jaar hopelijk weer kan boeken!

M. Schuit

Reizen!

Mijn grootste Hobby!!

Toen mijn man na 24 jaar Reactor thuis kwam te zitten en wij door omstandigheden in het bezit konden komen van een leuke kleine caravan begon ons reisavontuur. Via ons zomerhuisje werd liefdevol op onze spullen gepast en wij begonnen met onze hond Jerry aan onze talloze fietsvierdaagse in heel Nederland en later ook nog diverse buitenlandse reizen tot de gezondheid van mijn man steeds meer achteruitging en wij hiermee moesten stoppen.

Na zijn overlijden werd de caravan verkocht en besloot ik verder te gaan met busreizen, maakte ook nog een fantastische cruise met een aantal mensen een geweldige belevenis! Doch ook de busreizen werden te vermoeiend (de jaren gingen tellen). Een bootreis door Nederland was toen een optie!

Heerlijk rustig uitzicht vanaf het dek prachtig op die manier Nederland nog eens ontdekken! Erg van genieten.

Maar ook dit ging steeds moeilijker inmiddels had de Fallator ook zijn intrede gedaan en daar ook de werkzaamheden in en om de woning steeds moeilijker gingen werd in overleg met de kinderen besloten de woning waar ik 24 jaar had gewoond te verkopen

Het verzorgingshuis kon te en op deze manier nog van een paar zorgeloze jaren te kunnen genieten!

Inmiddels woon ik alweer 3 jaren hier in Hoogduinen te Schaerl tot volle tevredenheid

en fietsen doe ik steeds nog met het fietslapyrintje en zoek alle plaatsen waar ik eens ben geweest!

Alie Smit Hoogduinen!

Momenten van verwondering

Elke reis begint met een eerste stap. En zo reis ik elke dag met mijn rollator een blokje om. Ik verwonder me genietend van alles wat er groeit en bloeit, soms tussen de straatstenen door. Mooi die pinksterbloem bij het slootje! Onderwijl geniet ik nog na van eerdere gemaakte grotere reizen....

Zo bijvoorbeeld van die rondreis Frankrijk voor alleengaanden. Hoe snel de zestien medereizigers een groep werden die zorg hadden voor alle anderen. Hoe toen op een druk plein in Avignon de bus zei: In deze hitte doen jullie het verder zelf maar... Hoe een meelijdende chauffeur van een schoolbusje ons naar het hotel terug bracht en hoe de OAD vanuit Nederland een vervangende bus organiseerde. En wat voor bus!!! Die van de KNVB voor de voetbalinternationals! In de kortste keer werden we omgedoopt tot het nationale elftal. De dikste werd onze keeper, de meest op zich zelf gaande de onpartijdige scheidsrechter. En dan die bus zelf nog met alles er op, er aan en er in! Verwondering!

De spoorlijnen in Zwitserland over de hoogste passen en door de langste tunnels... Hoe kregen ze die aangelegd? Verwondering!

Mijn reis naar Kenya en Uganda. Horen hoe kinderen met een verstandelijke beperking gezien werden als iets van boze geesten, dus in het duister aan hun lot overgelaten. Maar dan zien hoe aan aantal religieuzen een schooltje beginnen dat al snel in aantal kinderen groeit en nu een internaat willen starten. Verwondering! Verwondering... Niet alles is er zomaar, is er vanzelfsprekend. Vragen komen bij je op. Hoe bestaat het. Bewondering bij wat ik zie, hoor, voel en ruik. En dat is er nog steeds, zelfs in de Regiotax en de Valys. Nog van de week op mijn reisje naar Den Helder voor een uitvaart: die bloembollenvelden! Verwondering! Het mogen meereizen met alle voor mij onbekende schrijvers en –sters in deze club en meegenieten van ontroerende ervaringen!... Alle waardering ook voor de organisatoren van Welzijn Bergen.nl! Verwondering! Jullie verdienen een ode.

S de Kok

Reizen

In maart 2015 reisde ik naar China om daar vrijwilligerswerk te doen om echt kennis te maken met de cultuur (**Cultuur** of beschaving is het geheel aan gewoonten en (gedrags)regels dat bij een volk of stam hoort. **Cultuur** omvat de gewoonten en gebruiken waarover een volk in het **land** zelf beschikt of die een volk meeneemt uit het **land** van herkomst., en van de bevolking)

Al eerder was ik naar China gereisd omdat het land, de bevolking en de eeuwenoude cultuur mij fascineert.

Toen reisden we door China om vele high lights te bezichtigen.

Een prachtige reis waarop we ontzettend veel hebben gezien; de Chinese muur, de zijde route, een Chinese opera, een authentiek dorpje waar de bevolking ook ons als een attractie zag vanwege de “lange mannen” en de vrouwen met lange blonde haren.

We hebben er gefietst door het verkeer (waar men niet stopte voor een rood stoplicht); we hebben met Chinese inwoners een maaltijd gemaakt en genuttigd, we zijn bij een bergbevolking geweest waar we Jak-drink kregen.

We bezochten een Chinese Peuteropvang waar de kinderen een klepje op hun broekjes hadden dat heel makkelijk los kon zodat ze gauw konden plassen of poepen als zij “moesten”. We zagen een vrouw “strompelen” op haar ingebonden voetjes; de keizer en andere “hoge mannen” hielden van kleine voetjes en om bij zo’n man kans te maken op een huwelijk verminkte meisjes zich (vaak met de hulp van hun moeders die telkens weer de botten in de voeten braken en inbonden om de voeten klein te houden)

Naast de hardheid voor zichzelf hebben de Chinezen ook hard gewerkt en veel uitgevonden. Zoals boekdrukkunst; papier; calligrafie (schoon schrift); buskruit en het kompas en zijde. De zijde werd gemaakt door de cocon van de zijderups in water te koken; dieronvriendelijk, en gelukkig zijn er vele alternatieven bedacht, men kan ook wachten tot de vlinder uit de pop is en dan de zijde verwerken, dit is wel arbeidsintensiever en dus kostbaarder.

Het viel mij op dat de Chinese bevolking heel vaak lacht.

Ik wilde tijdens mijn vrijwilligers periode “ontdekken” of zij echt zo opgewekt zijn of dat het allemaal “schijn” was.

Ik kwam terecht bij een organisatie waar Europeanen en “lokalen” de eerste week in een soort kasteeltje (zonder luxe; vochtig en met harde bedden) een “cultuurweek” kregen. Elin uit Zweden; Isabelle uit Frankrijk; een jongen en meisje uit Duitsland; twee meisjes en een jongen uit een ander deel van China deden mee. We hebben alleen gedronken en gegeten wat in dat deel van China gebruikelijk was (veel te weinig vlees volgens een van de Chinese meisjes die beter gewend was) we hebben land bewerkt zoals daar gebruikelijk is (zwaar lichamelijk werk) we hebben kalligrafie en knipkunst geoefend, “Engelse les gegeven” op een peuterschool (we hadden bedacht “old Mac Donald” met ze te zingen en daarbij kleine boerderij dieren laten zien en achter gelaten)

Tempels bezocht, gevaren op een vlot en heel veel geleerd over de cultuur.

In dat dorpje was de bevolking ontzettend gastvrij en we werden vele malen uitgenodigd, het was soms gênant hoe graag de mensen het beste wat ze hadden met ons wilden delen. Na de eerste week gingen we naar een bovenwoning in een stadje samen met Elin moest ik Engelse lessen voorbereiden voor de hoge school; een hele leuke uitdaging waarbij we na even “op gang te komen” een manier vonden om ze

leerzaam maar ook leuk bij de Engelse taal te helpen. De weekenden gingen we back-packen een super ervaring! In de vrije tijd heb ik ook veel gewandeld; de bevolking was erg vriendelijk, een vrouw met een baby kwam naar mij toe en liet me naar de baby kijken, ik was een keer even de weg kwijt en wilde omdraaien om dezelfde weg terug te nemen maar een inwonster kwam vanuit het land dat zij aan het bewerken was naar mij toe en hoewel zij alleen Chinees sprak en ik niet, kon zij mij toch duidelijk maken hoe ik verder kon lopen.

Na twee weken bleef ik alleen achter en kwamen er twee andere Chinese meisjes met een daarvan heb ik Engelse les gegeven op een basisschool in een dorpje waar men nooit "blanken" zag, geweldig! Van de Chinese meisjes heb ik ook heel veel geleerd, de Chinezen zijn echt trots op hun land, staan achter hun bestuurders en zijn tevreden.

Mijn antwoord had ik na deze twee reizen door China!

Respect voor China en de inwoners!

Sandra Schaaper

Reizen

Wat maakte ik de afgelopen maanden een prachtige reizen door mijn herinneringen.
Met veel plezier denk ik terug aan mijn wens om een kanarie te krijgen.
Glimlachend voel ik de schommel heen en weer gaan tijdens het schoolreisje naar de speeltuin.
Krampachtig trek ik aan de stijve poten van de koppige ezel in het Berger bos.
De spierpijn komt terug bij de kinderspelen op Koninginnedag.
Ik voel het kippenvel voor de grote herdershond die bij ons kwam wonen.
Met walging ruik ik de volle broek bij een gehaaste actie.
En stilletjes geniet ik na van de muziek van mijn egelorkest.

Geen spectaculaire verre wereldreizen, geen dure hotels of overvolle campings, geen file op de snelweg,
geen jetlag, malariapillen of paspoortcontrole.
Gewoon in gedachten aan het reizen gegaan door de opdrachten van Stichting Welzijn Bergen.
Een enorm leuk initiatief.

Mieke Wijminga.

Reizen

Het komt vast allemaal goed zei zijn moeder.

Ze hield de grote roze koffer voor hem open.

Hij reisde licht, nam zichzelf mee.

Vorbij de grens waar het leven beter zou kunnen zijn .Op het scherm tijdens de controle was duidelijk te zien hoe hij zich in de vierkante ruimte had genesteld.

De verbazing was groot toen hij eruit stapte en zei: Hallo ik ben Abou, zijn we er al ?

Mar.

Reizen

Waarheen ik ook ter wereld reis
naar Londen, Wenen of Parijs
naar Lissabon of Aken
echt overal waar ik eens ben
ook als ik er de taal niet ken
kan ik mij best vermaken

ik weet nog goed, in menig stad
heb ik zo vaak de kans gehad
een tijdje rond te lopen
soms op een klein en leuk terras
als er weer zin in lekkers was
dat even te gaan kopen

soms zie ik daar in oost of noord
een landschap dat mijn oog bekoort
met bossen, bergen, meren
voor mij een reden, te zijner tijd
bij een goede gelegenheid
er weer eens heen te keren

soms zie ik grootsheid, praal en pracht
veel mooier dan ik had verwacht
hoor ik in heel verre streken
door de mensen om mij heen
soms versta ik er niet één
bijzonder fraaie talen spreken

ook hoef je niet zo ver te gaan
ga dichtbij op een camping staan
je eigen streek verkennen
met schoonheid van ons eigen land
met zicht op duinen , bos of strand
jezelf daarin verwennen

ook reizen in dromen bestaat
je slapende naar droomland gaat
dan daarin kunt beleven
dat veel van wat in droom ontstaat
je fantasie te boven gaat
als sprookje wordt gegeven

ik reisde veel op onze aard
vond veel erop de moeite waard
maar niets daarvan kon winnen
van waar ooit eens mijn wiegje stond
de streek rond mijn geboortegrond
rondom mijn Egmond-Binnen.

JBK

Reizen

..... ik sluit mijn ogen en ik ga op reis.....

..... Ik reis in gedachten weer de wereld over en zie heel verschillende beelden voorbij trekken.

..... Ik zie , ik voel en ruik weer de mooie ,schrijnende , vrolijke, emotionele, angstige, natuurlijke, verwonderlijke, bijzondere, verbazingwekkende , ontroerende ,inspirerende gebeurtenissen, gedurende mijn reizen.

Ik maak , mijn eerste treinreis mee als vluchtelingetje, in de buik van mijn moeder in de Tweede wereld oorlog.

Ik zie mij na 5 oorlogsjaren weer met mijn ouders (die elkaar gelukkig terug vonden) in een Amerikaanse legertruck met zakken voedsel rijden door Nederland op weg naar de platgebombardeerde stad Rotterdam

Ik voel weer de spanning en de kou tijdens een helse reis naar de wintersport, ingesneeuwd geraakt op de autobahn met waxinelichtjes op het dashboard

Ik zoek mijn evenwicht, raftend in een rubberboot op de wilde Coloradoriver en zie mooie rotstekeningen

Ik grijp weer naar de seatbelt om me vast te snoeren in een vliegtuigstoel tijdens enorme turbulentie

Ik fotografeer als ik door het vliegtuig raampje bij wijze van spreken de Mount Everest bijna aan kan raken

Ik word een beetje hoogteziek in een gondel op weg naar de 4000 meter hoge Mont Blanc

Ik probeer in slaap te komen in een klein iglo tentje in een wildreservaat in Afrika bij het gejam van hyena's en het brullen van de leeuwen

Ik drink koffie en eet een broodje op een parkeerplaats langs een snelweg met in de haast in het slot gegooid auto en de sleutel nog in het contact.

Ik geniet van een tocht in een for wheel drive jeep om wild te spotten in de Masai Mara bij het opkomen van de zon.

Ik hou me vast als ik een aardbeving voel in een toeristenwinkel in de Death valley

Ik hobbel op een kameel door de Tar woestijn van India en zie me later weer op een kleedje zitten, uitgespreid op het warme zand, etend uit een gietijzeren pannetje met bloemkool en aardappelen, genietend van de zonsondergang.

Ik zing samen met een groep uitbundig vrolijke dansende donkere schoolkinderen het Afrikaanse volkslied Nkosi Sikele Afrca in het Kruger park

Ik dans bij de Jaffa poort in de oude stad Jerusalem met een groep jongens en meisjes, soms met een geweer op hun rug.

Ik hoor de rammelende armbanden van de Indiase vrouw die haar koe melkt om daarna voor ons thee met verse warme melk en veel suiker aan te bieden.

Ik peddel door het oerwoud van Sumatra per kano over een rivier met veel keien en zandbankjes met wassende vrouwen en spelende kinderen die vrolijk naar ons zwaaien

Ik hoor weer het donkere gonzende ritme van de gamelan instrumenten bij een Crematie ceremonie op het strand van Bali

Ik vaar in een glasbodem boot om een koraal rif te bekijken en ga kotsmisselijk weer van boord .

Ik eet Pekingeed en stukjes slang in China

Ik klauter over de Chinese muur en begrijp niet hoe mensenhanden dit hebben kunnen maken

Ik kom adem tekort op 5000 meter hoogte op een busreis door Tibet

Ik fiets weer langs de Donau, door mooie dorpjes onder bomen vol fruit en velden vol wijnranken

Ik overnacht met het hele gezin naast elkaar, op de zogenaamde richel, in een hoog gelegen koude berghut na een inspannende bergwandeling in Oostenrijk

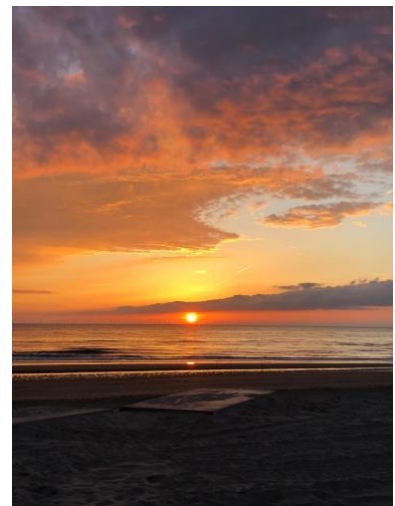
Ik drink weer een glas wittewijn met een heerlijk Frans kaasje erbij In het dorpje Sancerre

Ik raak mijn man kwijt in de Parijse metro, ik zie me daar weer staan zonder kaartje en zonder geld

Ik sta op een mooi uitzichtpunt aan de ruige kust van Zuid Afrika en zie onder mij de walvissen in de mooie heldere Atlantische oceaan .

Ik sloot mijn ogen en ik reisde..... Alleen nog maar in mijn hoofd.....ik reisde kris kras door de tijd, door de wereld van verschillen!!!

Anneke kettenes

Je kunt de wereld over reizen..... maar overal komt de zon op en gaat weer onder!

Tijdens de coronaperiode ziet menig een donkere wolken, maar we moeten altijd blijven geloven in betere tijden. En wat blijkt???? Sprookjes bestaan. Dus maak je toekomst sprookjesachtig en kleur je dagen.

Het sprookje van de rijzende ster

Lang, heel lang geleden werkte aan het hof van de koning van het immens grote Niemandland een minstrel. De minstrel was gezegend met een wonderschone zoetgevooisde stem. Hij begeleidde zichzelf doorgaans op zijn eigen handgemaakte lier en samen vormden zij één geheel.

Aan het hof kwamen regelmatig vooraanstaande gasten die luid kakelend het hoogste woord wilden voeren. Door overmatig drankgebruik werd het steeds luidruchtiger. Totdat de minstrel de zaal betrad en zijn stem als een ballerina liet dansen op een reeks fabelachtige noten. Plots waren de bezoekers doodstil en van puur genot werd menig traantje weggepinkt. De minstrel werd door een ieder de hemel in geprezen en het leek dat een rijzende ster was geboren.

Dat bleef niet onopgemerkt bij de andere koningen rondom het grote Niemandland. Ook zij wilden in hun hof die fluwelen minstrel die iedereen in extase kon brengen. Een boodschapper werd op pad gestuurd en ontbood, in naam van zijn vorst, de minstrel om bij de nabijgelegen hoven zijn lederen ten gehore te brengen. Daar had de minstrel wel oren naar. Er stond reeds een koets voor hem klaar, dus even de valies inpakken en de reis kon beginnen. Het eerste Minnezang Tournee langs koninklijke paleizen was aanstaande. De minstrel reisde, als een bewierookte ster, van hof naar hof en trok overal volle balzalen en maakte iedereen blij met zijn prachtige stem. En zoals het in sprookjes altijd gaat:

De reizende minstrel beleefde het nog lang en gelukkig.

Kees Jansen

REIZEN.

*Gaat in onze geest,
In het aardse bestaan
In de dag, in de week, in alle
Jaargetijden.
Het is het ritme van het leven.*

*Gaat in je dromen,
Naar verdere oorden.
Naar licht en duisternis,
Op weg naar de tunnel
Waar je een ander reis beleeft.*

J.E.

De Reis

Een deel van mijn dansleven weidde ik aan de Klassiek Javaanse dans.

Ik kwam er mee in aanraking toen ik als drama/dansdocente werkte bij de Educatieve Dienst van het Tropen Museum.

Op het eerste gezicht vond ik deze dans vreemd maar intrigerend en ik wilde er alles van weten.

Ik werd een leerling van dans- en muziekdocenten uit Java die hier tijdelijk moesten verblijven om af te kunnen studeren aan hun universiteit. Daarvoor moesten ze boeken bestuderen waar de Javanen niet meer over beschikten maar wij wel in onze universiteitsbibliotheek. Een staaltje van dievenstreken van de bovenste plank, een restant uit ons koloniaal verleden.

Het duurde lang voordat ik een beetje begreep waar hun dansen over gingen, altijd een interpretatie van de verhalen uit de Ramayana, een heldenepos wat verhalen vertelt over de strijd tussen goed en kwaad. Ik maakte onderdeel uit van een groep dansers die na een intensieve leerperiode begonnen met korte optredens die in de loop der tijd uitgroeiden tot uitgebreide voorstellingen in de lichthal van het Tropen Museum en daar buiten.

Ik besloot samen met een vriendin uit dezelfde dansgroep een reis te maken door Java en Bali om zo ook onze leraren te kunnen bezoeken in hun eigen omgeving.

Wat een avontuur om terecht te komen in een volkomen andere wereld. De warmte en de drukte waren om te beginnen al overweldigend. Laat staan de prachtige natuur met rijstvelden en tropische planten die bij ons slechts in een pot te zien zijn.

We bezochten drie verschillende leraren die ons een kijkje gunden in hun bestaan. Ze namen ons mee naar bijzondere plekken die je als gewone toerist niet te zien krijgt.

Ik heb in een gewijde stilte krissen, kleine zwaarden, zien smeden.

Ik ben meegenomen naar een bergdorp waar ik één van de meest indrukwekkendste dansvoorstellingen zag met onwaarschijnlijk getalenteerde jonge dansers maar waar ook oudere vrouwen me lieten zien hoe jarenlange danstraining er uit ziet.

Ik heb uren lang kunnen kijken naar het ontstaan van een nieuwe dansvoorstelling die gemaakt werd door een van mijn leraren die, geïnspireerd door zijn bezoek aan Amsterdam, Klassieke Javaanse dansbewegingen combineerde met zijn interpretatie van westerse Moderne Dans.

Ik heb in een werkplaats kunnen zien hoe wajang poppen gemaakt werden die niet bedoeld waren voor de toeristenhandel.

Ik heb in een batikfabriek kunnen rondlopen waar door duizelingwekkende handige vingertjes stoffen werden bedrukt.

Ik had van tevoren bedacht dat vooral de oudere Javanen wel een bloedhekel zouden hebben aan ons blanke Nederlandse vrouwen. Maar het tegendeel bleek waar. We werden meestal met vriendelijkheid en respect behandeld en als we vertelden dat we hun dansen hadden geleerd dan werden familie en vrienden opgetrommeld en moesten wij onze "kunsten" vertonen die met geklap en gejuich werden ontvangen.

Ik ben er drie maanden gebleven en het bleek De Reis van mijn leven te zijn die ik zo lang ik leef niet meer zal vergeten.

Iara Brusse

Wat doet reizen met mij

Het maakt mijn wereld groter, leert mij meer over mijn omgeving, wordt er gelukkiger van en het is voeding voor mijn creatief denken en handelen

Of ik nu een verre reis maak of een stuk dichterbij, in ieder geval verlaat ik mijn vertrouwde stekkie en ga “het avontuur” tegemoet. Naar een andere omgeving, land, een museum of galerie bezoeken...het zijn maar enkele voorbeelden om nieuwe input te krijgen en steeds meer open te staan voor nieuwe dingen, cultuur, eten, gewoontes en mensen. Zo ervaar ik steeds weer nieuwe mogelijkheden van en in mijzelf. En daar wordt ik dan weer gelukkiger van.

Door te reizen daag ik mijn hersenen ook uit om stevig “bij te blijven”, te oriënteren, veel uit te zoeken en zorgen dat ik goed voorbereid ben. Juist bij het ouder worden een belangrijk item...naast het vele bewegen wat reizen met zich meebrengt. Tenminste zoals ik reis. Bij lange reizen is het ook steeds eenvoudiger de beslommeringen van alledag los te laten. Heerlijk tijdens het reizen maar zeker ook wanneer je thuiskomt.

Ook voor mijn creativiteit is reizen “broodnodige voeding”, althans zo noem ik dat. Het steeds instellen en aanpassen op nieuwe situaties en mensen vraagt om creativiteit. Hoe vaker dat gestimuleerd hoe makkelijker ik bij mijn vernieuwde creativiteit kan komen. In de wetenschap zijn vele artikelen gewijd aan het belang van uitdagingen blijven aangaan.

In het afgelopen jaar was reizen nogal een dingetje...en was het zoeken en uitproberen wat voldoening gaf waardoor bovenstaande evengoed aangesproken werd. Het waren soms kleine uitstapjes, wat buitenkunst bekijken, het onverwachte gesprek met zomaar vreemde mensen....vaak hartverwarmend want we willen allemaal de verbinding.

Momenteel is het terras en beeldentuin van Museum Kranenburgh geopend. Met een lekkere cappuccino en krantje op het terras....wat wil een mens nog meer

Ik wens iedereen de vrijheid om te reizen...ook al zijn de doelen nog zo klein.

Henny Zwart

passagier

Zit ik weer op die harde achterbank,
aan 't stuur bekende kilometervreter,
daarnaast zij die aan landkaart hangt,
bij elke rotonde steeds de beterweter.

refrein.

Naast mij zit, gewoon, een broertje,
pukt in zijn neus, maakt alles zoek,
verveelt zich duidelijk een beroerte,
ik tik de smartphone suf in eigen hoek.

refrein.

Het leukste aan het op vakantie zijn,
luisterend naar anders schreeuwen,
een autotocht altijd te lang voor mijn,
thuis met vriendinnetjes kan spelen.

refrein.

Daar zitten we, zo veilig aangejord,
in auto moet ik altijd naar de plee,
naar zee, duin of meubelboulevard,
eindeloos hoor; kift plus ach en wee.

hein.

Hij verdiende de kost met markten en braderieën, en dan vooral in Noord-Holland. Ze woonden aan de andere kant van het land, Gelderland. Een eigen winkeltje was echt wel een grote wens en dan het liefst toch wel ergens in Noord-Holland. Zij had haar eigen baan en als het even kon dan hielp ze hem. Maar ook de twee kinderen, (bijna) pubers, hielpen af en toe mee. En toen totaal onverwacht kwam hij thuis met het goede nieuws dat er een winkeltje te huur was. Binnen het gewenste huurbudget en ook nog eens in de binnenstad van Alkmaar, de Oude Stad. Er werden direct afspraken gemaakt voor bezichtiging en het hele gezin ging mee. Later die week werd het huurcontract getekend. Hij installeerde zijn spullen en al snel zag het winkeltje er top uit. Na goed rekenen en overleg tussen beide had zij haar baan opgezegd om hem te kunnen helpen in het winkeltje. Hij had de auto nodig voor het vervoer naar de markten en braderieën en zodoende ging zij pendelen per trein tussen huis en Alkmaar. Ze had het allemaal goed geregeld voor het thuisfront en stapte dan ook bijna dagelijks in de trein richting Alkmaar, een reis van één uur en drie kwartier per keer. En elke keer was ze weer verrast over wat ze tijdens zo'n reis allemaal meemaakte. De ene keer zat ze gezellig te praten met een oudere mevrouw die trots over haar zoon aan het vertellen was. Haar zoon bleek een zeer bekende zanger te zijn. Een andere keer had ze, tijdens het rustige deel van de reis, een leuk gesprek met de conducteur. Hij bleek hetzelfde boek te hebben gelezen als waar zij nu in bezig was. Dat geeft een leuke klik en voldoende gesprekstof. Of die keer dat ze haar (bijna) pubers meenam, en ze beide flink melig bleken te zijn. Halverwege de treinreis stopten ze papieren propjes in hun neus en gingen in het gangpad staan. De bedoeling was om het propje, met één neusgat dicht, zo ver mogelijk weg te schieten. Beide kinderen kwamen niet meer bij van het lachen en "hun publiek" vond het ook reuze grappig. En dan was er ook altijd dat groepje Chinese mannen die ze 's avonds op het perron tegenkwam. Ze hadden altijd één of twee witte emmertjes met deksel bij zich. Toen ze het eens een keer van dichterbij bekeek zag ze in het deksel twee gaten zitten waar twee eenden voetjes uitstaken. "Pekingend" zou nu voor altijd bij haar in gedachten een emmertje erbij krijgen. Met plezier dacht ze terug aan deze reis periode met leuke verhalen en ontmoetingen. En nog altijd let ze op loslopende eendjes en eventuele personen met een wit emmertje inclusief deksel.

Gea van Zadelhoff

Reizen

Hoog door de lucht of laag bij de grond? Aangezien ik niet als vogel geboren ben kies ik voor laag bij de grond. Dicht bij moeder aarde. Lekker veilig.

Twee keer in mijn leven voelde ik aan den lijve dat reizen door de lucht me slecht bekwam. De eerste keer ervoer ik het duidelijk nadat ik op een maandagochtend vanuit Mexico op Schiphol arriveerde en pas een week later, weer op een maandagochtend, met een lichte schok tot het besef kwam dat toen pas ook mijn geest in Nederland geland was en ik me weer compleet voelde.

De tweede keer was de ervaring nog veel heftiger toen ik na uren vliegen over de aardbol op weg naar Nieuw-Zeeland, alleen nog maar twee woorden in mijn hoofd hoorde rond zoemen, met de nadruk op het eerste woord: TE ver, TE hoog, TE veel, TE lang, TE groot, TE snel, TE. TE, TE... De hele onderneming was duidelijk niet op mijn bescheiden menselijke maat toegesneden, een heel naar gevoel dat ik liever nooit meer wilde meemaken.

Daarentegen heb ik altijd erg genoten van de tweede manier van reizen: laag bij de grond, met de benenwagen, een meer natuurlijke manier van verplaatsen waar geen andere energiebron aan te pas komt dan de eigen inspanning: voetreizen, fietstochten. Daaraan heb ik de mooiste herinneringen. De "Sterrenweg" naar Santiago de Compostela, door de sneeuw in de Pyreneeën, het Pieterpad in Nederland door kletsnatte bossen en velden, de GR 5 door de Vogezen over een vrijwel onbegaanbaar pas na een zware storm, en tal van andere wandeltochten. En op een gewone fiets naar Parijs, langs de elf steden in Friesland, door Brabant, West-Vlaanderen en Zeeland en nog veel meer. Niet teveel bagage mee, want alles wat je thuis laat is meegenomen. Water in je flesje en op zijn minst een krentenbol in de rugzak: alles op eigen kracht en af en toe een bankje of boomstam onderweg om van het uitzicht te genieten in plaats van te moeten aankomen op een overvol station, vliegveld of tankplaats waar het benauwd is en naar olie, benzine of kerosine stinkt. Nee, het liefst trek ik door gebieden waar het groen is en stil. Waar je nog eens een konijn ziet huppelen, waar vogels naar hartenlust zingen en waar vlinders je begeleiden op de wandelpad. Waar je nog moet zwoegen in de wind of in de hitte, waar je bezweet raakt en je kuiten pijn gaan doen.

Waarom reizen mensen? Dieren verplaatsen zich enkel op zoek naar voedsel en betere omstandigheden. Een wolf die vanuit Oost-Europa ons land binnenkomt is niet op reis maar op zoek naar voedsel of een vrouwtje en een goede woonplek, die het liefst zoveel mogelijk lijkt op de woonplek waar hij vandaan komt. Voor ons is reizen luxe: we reizen uit nieuwsgierigheid, naar het onbekende, het vreemde, naar wat het minst lijkt op de dingen thuis. Maar uiteindelijk, als we genoeg geproefd hebben van de vreemde smaken en genoeg opgesnoven hebben van de exotische geuren, willen we toch het liefst weer terug naar onze eigen vertrouwde plek. Voor heel veel mensen is de mooiste reis de thuisreis en is het fijnste moment het moment waarop in de vertrouwde leunstoel de reisfoto's worden bekeken onder het genot van een lekker bakje Hollandse koffie.

Anna

Ik reis, ik reis.

Ik reis, ik reis.
Ik reis de hele wereld rond.
Ik reis, ik reis.
Ik reis te voet, met de trein of de pond.
Ik reis, ik reis.
Ik reis samen of alleen,
Ik reis, ik reis.
Ik reis van Limburg tot Hogeveen.
Ik reis, ik reis.
Ik reis van hot naar her,
Ik reis, ik reis.
Ik reis dichtbij, maar ook heel ver.

Ik reis, jij reist, wij reizen.
Kan jij mij die weg wijzen?

Reizen zo klein of oh zo groot,
reizen vanaf de geboorte tot aan de dood.

Reizen jij laat stukje voor stukje de wereld aan mij zien,
Reizen is een verrijking bovendien.

Reizen wat ben ik blij dat wij dat kunnen,
Al zijn er mensen die ons dat misgunnen.

Reizen ik heb je gemist in deze corona tijden,
maar gelukkig konden wij wel door Nederland rijden.

Reizen jij kunt ons nu weer verblijden,
nu wij de corona tijd weer zien wegglijden.

Reizen ik hoop nog veel avonturen met jou mee te mogen maken,
en dat er vele mooie mensen bij onze reis aanhaken.
Dag lieve reis, ik zie je snel.

Anne Charlotte van Amstel

Schiphol

Het is 1 juli 2018.

Om 0:30 uur moet het vliegtuig uit Girona (Spanje) landen op onze nationale luchthaven. Mijn lieve nicht Sophie heeft drie weken kunnen uitrusten op camping "Cypsela" en Ik haal haar op.

Ik kijk thuis op de Schiphol app of er wijzigingen worden gemeld over de aankomsttijd. Dat is niet het geval. Ik vertrek om 23:00 uur richting de luchthaven. Het is rustig op de A9. Ik kan 130 km rijden. Je hebt de idee dat je vliegt. Afslag Schiphol Airport en via de A4 naar Schiphol. Ik rijd naar de parkeerplaats. Het eerste veiligheidsmoment is daar. Je drukt op de knop van de kaartautomaat. Op de kaart staan de letters en cijfers van je kentekenplaat. Vanaf dat moment word je in de gaten gehouden. Parkeerplaats zoeken. Ik sta op de parkeervakken van "Vuurtoren". Dat is vrij achteraan. Ik loop naar de rollende band waarop je kan worden verplaatst. Op bepaalde momenten klinkt een zwoele stem: "mind your steps". Mijn nicht komt via aankomsthal 1 Amsterdam binnen.

Het is inmiddels 00:00 uur. Ik bestel een grote beker koffie bij "La Place", een eetplek vlakbij Aankomsthal 1 en neem plaats op een hoge kruk. Ik heb een boek mee om de tijd te doden maar ik kom niet aan lezen toe. Het is fascinerend om naar de verscheidenheid van mensen te kijken. Eerst even op de app kijken; het vliegtuig komt nog steeds binnen op de vastgestelde aankomsttijd.

Er komt een groep mensen voorbij die ik inschat uit Zuid-Amerika. Ik hoor Spaanse klanken. Gelet op de kleding die zij dragen zouden het mensen kunnen zijn uit Columbia of Paraguay.

Dan hoor ik een stem steeds luider klinken. Een nogal boos kijkend man met een kar vol koffers zegt dat het allemaal goed klote is. Schuin achter hem loopt een vrouw met een enigszins betraand gezicht. Ik schat in dat het echtgenotes zijn. Zeker weten doe je het natuurlijk niet. "kan die zoon van jou nou nooit eens ergens op tijd zijn". "Kunnen we twee uur gaan zitten wachten tot die eikel ons eindelijk ophaalt". Ik probeer te duiden hoe het zit. Praat hij over "die zoon", maar is het ook zijn zoon? Of heeft de vrouw een zoon uit een eerdere relatie? Je weet het niet. Het stel loopt voorbij. Ik hoor de man nog allerlei verwensingen richting de zoon uitten maar het geluid verwaaid naar mate zij verder uit mijn gezichtsveld verdwijnen.

Dan komen er zeven jonge meiden aangelopen. Ik schat ze tussen de 18 en 25 jaar. Zij hebben een bord bij zich waarop staat: "Poepie is weer thuis". Ik heb geen idee wie "Poepie" is. Ik denk dat het een vriendje is van één van de meiden. Maar dan vraag ik mij af waarom er nog zes dames bij zijn om "Poepie" binnen te halen. Het kan natuurlijk ook een algemene vriend zijn die zich gelukkig mag prijzen dat hij door zeven meiden wordt opgehaald. Misschien ga ik nog meemaken wie "Poepie" is.

Er komt een bericht dat het vliegtuig uit Girona om 0:40 zal landen. Tien minuten later. Ik schat in dat het een kwartier duurt voordat het vliegtuig bij de Gate is. Het is inmiddels 01:00 uur. Ik loop naar de glazenwand, kijk naar bagagebelt 4 maar zie Sophie nog niet. Dan blijft mijn mobiel. "Ik zag je, maar je zag mij niet". "Ik sta bij de bagagebelt te wachten". Ik kijk nog eens goed en zie mijn nicht staan. Gelukkig kan ze heel goed voor zichzelf zorgen maar ik ben wel blij dat ik haar weer in levende lijve kan omarmen. Dan begint de omroepinstallatie te pruttelen: "Dames en heren, er is een storing opgetreden in de bagageafhandeling". Alle banden liggen stil. Een tijd wordt niet genoemd. Dit kan wel even duren. Gelukkig valt het mee. Dan komt Sophie door de schuifdeuren gelopen. Een dikke knuf en op weg naar de auto.

Sophie vertelt over haar vakantie, ik vertel wat over mijn dagelijkse activiteiten in de afgelopen drie weken en we “vliegen” over de A9 richting Alkmaar. Dan zijn we bij haar huis. Koffers uit de auto. Ze ratelen door de stilte van de nacht. Op de galerij dragen we de tassen om de burens niet wakker te maken. Sophie is weer thuis.

We zeggen dag, ik ga via de lift naar beneden, stap in mijn auto en rijd naar Bergen. Het is in middels 02:30 uur. Het is best laat maar mijn nacht is weer veilig thuis.

Ik stap in bed maar kan nog niet direct de slaap vatten. Ik denk nog even aan Schiphol. Zouden de Zuid-Amerikaanse toeristen al in hun hotel zijn beland, zou die “Eikel” de man en vrouw al hebben opgehaald, is “Poepie” al geland. De gedachten maken plaats voor een slaperig gevoel. Licht uit en slapen.

Ab Helsloot, Bergen 18 mei 2021.

Een reis door de duinen

Reislustig ben ik niet. Nagenoeg alle reizen in binnen-en buitenland zijn gerelateerd aan vakanties. De verre reizen (Mexico, Amerika, Zanzibar) associeer ik, naast de mooie herinneringen, ook met veel lange vermoeiende vliegreizen. Zuid Frankrijk was jaren lang een favoriete eindbestemming maar de kilometers lange file op de Route du Soleil staan in mijn geheugen gegrift.

Ook dicht bij huis kan je een reis(tocht) maken. In dit stukje wil ik een voorbeeld geven. Ik ga terug in de tijd:

Schoorl, 19 december 2014, zaterdagochtend 03.55 uur.

Wij, een groep van acht hardlopers, wachten tot de kerkklok vier uur slaat. Dan gaan wij hardlopen. Eerst het klimduin op, daarna naar Camperduin, langs het strand naar Bergen a/z en met een paar omwegen weer naar het klimduin waar wij precies om 0.800 uur weer zullen aflopen. Wij hebben dan ruim 30 kilometer gelopen. Een van de deelnemers is Hans Koeleman (Tienvoudig Nederlands Steeple kampioen en heeft deelgenomen aan twee Olympiades) In zijn boek "Het Blauwe Uur" beschrijft hij deze tocht die hij elk jaar in december organiseert. De laatste zin in het boek: "Wie gaat er mee?". Ik dus. Het is een illustre gezelschap die op pad gaan. Jong, oud, man, vrouw, ervaren en minder ervaren lopers. Onder hen Michael Knippenberg, zoon van Jan Knippenberg, ultraloper van het eerste uur en bekend geworden met het zijn boek "De mens als duurloper". Verder ook Leoni van den Haak. Vorig jaar deed zij mee aan een trail van 100 mijl die zij aflegde in 25 uur en 28 minuten.

De overgang van het verlichte plein naar het zwarte gat aan het einde van het klimduin is groot. Wij hebben geen licht bij ons, geen eten, geen drinken. Richting Camperduin is er meer zicht en vinden wij ons ritme. Wij lopen in stilte, soms in tweetallen en praten dan zacht. Het is een bijzondere ervaring en ik voel mij verbonden met deze, tot nu toe onbekende mensen. In Bergen a/z is ergens een "schat" begraven. Wij vinden mueslirepen en water. In een kring staand eten en drinken wij. Wij gaan weer richting Klimduin en wachten daar tot de kerkklok acht uur slaat. Rennend, joelend, komen wij weer op het plein en omhelzen elkaar. In het bungalowpark waar wij die nacht een paar uur geslapen hebben ontbijten wij en delen wij onze ervaringen.

Een reis om nooit te vergeten, een reis naar het licht met de kleur die lijkt op fluweel, op viooltjes, op verlangen. De kleur die de overgang van nacht naar dag tekent:

"Het Blauwe Uur"

Walter van Gelderen (80)

Een kijkje in de keuken

Het was de zomer van 1994. Manlief en ik zouden nog één keer met z'n tweetjes op vakantie gaan, voor de geboorte van onze eerste dochter. We boekten een vliegreis naar de Griekse eilanden Lesbos en Chios: zon, zee en zand verzekerd!

Als eerste deden we het eilandje Chios aan. Het appartement was klein, de keukeninventaris beperkt en oud. Reden temeer om alleen daar te ontbijten en verder te genieten van alle lekkers dat de Griekse keuken biedt. Gelukkig waren er in het dorp twee restaurants die met elkaar wedijverden om de gunst van de toeristen die de slaperige kustplaats aandeden. De een had zijn terras aan de drukke straat, dat van de ander keek uit op zee.

's Avonds streken we op goed geluk neer op het terras met zeezicht. Al snel kregen we een menu in onze handen gedrukt, waarin in het Engels en Duits de gerechten waren omschreven. De ober was zeer attent maar sprak heel gebrekkig Engels dus wezen we maar aan wat we wilden. Het smaakte ontzettend lekker, was vers bereid en werd in gulle hoeveelheden voorgeschoteld. We besloten meteen: hier zouden we elke avond eten.

En zo geschiedde. Overdag ontdekten we het prachtige eiland met zijn ruige natuur en gastvrije bewoners. 's Avonds streken we neer in 'ons' restaurant, waar de ober ons na twee dagen als verloren vrienden verwelkomde en steeds kleine lekkernijen voor ons klaar had staan. 's Nachts keken we naar de sterrenhemel en verwonderden we ons over de Melkweg. Een heerlijk bestaan.

Op de laatste avond togen we natuurlijk opnieuw naar ons restaurant. De avond ervoor hadden we de ober weten duidelijk te maken dat we binnenkort verder zouden reizen, naar Lesbos. Hij stond ons al op te wachten. Samenzweerderig wenkte hij ons. "No menu", zei hij. "You wanna see the kitchen?" We glommen van trots. Dat was het grootste compliment dat je als toerist kon krijgen: niet kiezen van het menu maar zelf aanwijzen wat je wilde hebben, in de keuken!

Plechtig liepen we achter hem aan, door een smalle gang. Aan het einde opende de ober een blauwe deur die betere dagen had gekend. Heerlijke etensgeuren kwamen ons tegemoet. Met een zwierig gebaar stapte de ober opzij, zodat wij de piepkleine keuken konden binnenstappen. Daar stond de kok. Een grote, gezette Griek met lange haren en een baard. Het was zo heet in het hokje dat ik bijna omviel. Daar was de kok gelukkig op gekleed, toch plakte ook zijn groezelige, witte mouwloos hemd van gaatjesstof aan zijn lijf. Maar de klap op de vuurpijl was de brandende sigaret die naast hem op tafel lag. Toen hij ons minzaam toeknikte, vloog er as op. Een deel dwarrelde neer op het gerecht dat hij aan het voorbereiden was. Dat zou ik sowieso niet kiezen, besloot ik ter plekke. We wezen naar een paar pannen die het verst van de rokende kok stonden en liepen zo snel als enigszins beleefd was terug naar onze stoelen op het terras.

Het eten kwam al snel maar op de een of andere manier smaakte het niet zo lekker als de andere dagen. Sommige dingen kun je ook maar beter niet weten.

Karen Jochems

Reizen

September 2015:

Met pensioen! 65 jaar en 3 maanden. Tijd om plannen te gaan uitvoeren! Ik ben hartstikke gezond en voel me goed. Dus wordt voor volgend voorjaar de Europareis op de motor voorbereid. Ik ga dat alleen doen, want dat kan ik goed en heb er heel veel zin in. Het gaat worden: Duitsland, Tsjechië, Oostenrijk, Italië, Zwitserland, Frankrijk, Spanje (hier wil ik op 15 mei 2016 zijn om Max Verstappen te zien) en via Frankrijk en België weer terug naar Nederland. En in ieder land B&B's uitgezocht en gereserveerd. Van iedere dag, ik rijd tussen de 400 en 500 km per dag, heb ik een verslagje gemaakt en deze wil ik graag met u delen.

29 april 2016: Ik start met rit naar Ebsdorf, Duitsland om daar te overnachten bij schoolvrienden die al jaren in Duitsland wonen en ben extra nachtje gebleven. Hier vlakbij kunstwerken van Friedensreich Hundertwasser bekeken.

1 mei: Vanmorgen even voor zessen (in verband met geboekte fietstochten met gids in de volgende grote stad moet ik gewoon heel vroeg vertrekken anders ben ik niet op tijd daar) vertrokken uit Ebstorf naar Berlijn, was goed en droog weer. De TomTom begeleidde me de 1e helft van de route door de binnenweg B216, een prachtige tweebaansweg dwars door de weilanden en bomenrijen. Op dit tijdstip kwam ook de opgaande zon beter in beeld en ik was aan het genieten. Na een poos ging het over in de snelweg. Daar kon ik lekker doorrijden en met 180 km per uur schoot het goed op. 180 km!?!?!? Waarom rijd ik 180 km? Gas terug en nu ging het langzamer. Rijd ik nog 140 en even later 160. Ik heb er maar niet meer op gelet, die motor doet toch wat ie zelf wil. Prima op tijd aangekomen in Berlijn en daar, waar ik hoopte dat er nog meer fietsers zouden deelnemen, stonden er maar liefst honderden fietsen en werd ik bijna onder de voet gelopen door hordes Nederlanders. Half Nederland was op 1 mei naar Berlijn gekomen om te fietsen. Met groepjes van 15 op pad met gids en de bekende high lights befietst. 1 mei was trouwens uitstekend gekozen: a. het is een nationale feestdag waar ze erg druk mee zijn, b. dit is tevens een aanleiding om niet alleen evenementen te organiseren, maar ook om demonstraties te voeren, c. het is een zondag en dan was het ook nog eens heerlijk zonnig weer. Kortom, alle ingrediënten om Berlijn in een totale chaos te veranderen. Met de fiets konden wij daar aardig tussendoor laveren, en het was uiteraard ook best gezellig met al dat volk, maar toen ik 's middags naar de B&B wilde rijden, waren veel van de wegen afgezet door de Polizei. Zowel mijn TomTom als ik raakte daar danig van in de war, maar uiteindelijk via een grote omweg toch aangekomen. Het was dit keer een hostel, waar je met meerdere personen een kamer moet delen. Meteen onder de douche en kennisgemaakt met 2 Amerikaanse kamergenoten. Ik heb ze meteen maar even gewarnd dat ik de next morning very early zou leaven, maar dat was geen punt, vanmorgen waren er bij hen ook mensen heel vroeg om 8 uur vertrokken. Ik heb maar even not gezegd dat mijn wekker op 4 uur staat. Toen nog wandeling gemaakt en aangekomen na zo'n dag op een Italiaans terras in de zon, heb je geen idee hoe lekker een tapbiertje kan zijn. Super! Morgen Praag. Heb er zin an.

2 mei: Gisteren van alles gebeurt, maar dat is niet iedere dag natuurlijk, alhoewel, gisteravond na het eten kwam ik terug op de kamer en trof daar op een van de bedden een Chinese jongedame. Net als bij de Amerikanen stelde ik me met een noodvaart voor: "Hi, I'm Bird, I'm traveling through Europe on motorbike". "Ooh, that's cool" antwoordde de Chinese jongedame. En eigenlijk vond ik het ook wel cool om dat zo te kunnen zeggen. Ze zei haar naam ook nog, maar die ben ik even kwijt. Zo, nu maar weer

afgecoold en gewoon doen. Later kwamen er nog 2 Chinezen bij en waren we compleet met z'n zessen. De Chinezen waren dus in de meerderheid, maar dat is al een poosje zo.

Het is een aanrader om met 6 personen in 3 stapelbedden op een paar vierkante meter de nacht door te brengen. We draaiden ons, alsof het was afgesproken, om beurten om, zodat er geen lange stiltes vielen. De Chinees tegenover mij in het bovenbed had blijkbaar overdag niet veel lichaamsbeweging gehad, want hij ging er eens flink tegenaan. Nadat het licht was uitgedaan kwam hij binnen een halfuur z'n bedtrapje af om iets onduidelijks met een tasje te doen. Trapje weer op. Halfuurtje later, trapje af, plastic fles water pakken en zich tegoed doen. In de tussentijd had 1 van de Amerikanen zich een weg gebaand naar de wastafel, weer in bed om er vervolgens weer uit te komen om een gordijn beter dicht te doen. En daar kwam onze Chinees weer, dit keer om naar de wc te gaan, wat wil je met dat water, alleen hij moest wel oppassen dat hij niet tegelijk met de andere Amerikaan op het toilet terechtkwam. Uiteindelijk ging er geslapen worden en was het afwachten wie er een boom zou gaan doorzagen. En ja hoor, een pittig snurkgeluid vulde de kamer, ik wist niet wie het was, maar het kwam uit de hoek van de Chinezen. Ik lag al ieder uur op m'n horloge te kijken en het werd maar geen 4 uur. Om 3:25 hield ik het niet meer en heb al m'n spullen in de gang gelegd, m'n kop in de wastafel gehangen en me op de gang aangekleed. Jammer genoeg heb ik nog maar 1 gezamenlijke kamer geboekt, maar die is in een Italiaans kasteel in een grote ruimte en alleen lage bedden. Alle andere nachten zal ik het alleen in een eigen kamer moeten doen. Ik zal ze missen.

Bert van Teeseling.

Uit de kast!

‘Joepie! Vandaag mogen we weer uit de kast! We gaan aan!’ Wat is het toch fijn om weer op stap te mogen!

Wat een stel zeg, die twee! Onafscheidelijk en altijd samen. Bijna gelijk maar toch anders. Waar de een links gaat, gaat de ander rechts en altijd een wedstrijdje wie voor mag: ‘Ik eerst!’, ‘Nee, ik eerst!’, ‘Nee ik...!’

Maar vandaag gaan ze aan en op stap! Hup in de auto en daar gaan ze! Na een half uurtje op de pedalen komen ze aan op bestemming: Den Helder. Het is mooi weer en het parcours ligt er mooi bij! Dat belooft wat!

Ze worden even lekker warm gestampt zodat ze mooi soepel zijn. Dan klinkt er een schot! PANG! En daar gaan ze: de een voor de ander en de ander voor de een!

‘Wat gaan we goed hè? Lekker hard!’ roept het stel ‘Ik lig voor!’, ‘Nee ik...’ Afijn!

‘Wat is dat nou? Autobanden! Yess! Daar zijn wij goed in want wij hebben een goed profiel!’ En ze stampen over de banden alsof ze dat dagelijks doen! En verder over het parcours.

‘Ha, het glibberbruggetje!’ gilt het stel! En heel voorzichtig gaan ze erover heen. ‘Mooi! Droog over!’ vind het stel en door naar het volgende obstakel: De klimtouwen.

‘Dit kunnen wij!’ lacht het paar. ‘Wij buigen gewoon over het touw want wij zijn soepel!’ Aan de andere kant van de touwen ploffen ze in de dikke modder. ‘Zachte landing!’ klinkt het gedempt.

Ze racen verder over de paden en door het bos, onder de spinnennetten door maar daar merken ze haast niets van. Dan staan ze voor een sloot.

‘Oef, dat wordt een natte boel!’ piepen ze benauwd en daar gaan ze al, diep over de blubberbodem van de sloot. ‘blubblub-blubblub’

Kletsnat en zwaar van het water gaan ze verder. Het parcours gaat verder over een zanderig paardenpad.

‘Al het zand blijft aan ons plakken’ kermt het stel. ‘Maar we moeten toch verder!’

De zon schijnt fel. Warm, nat en vies hobbelt het stel verder. ‘Hoop niet dat we nog veel obstakels krijgen.’ klaagt het stel. ‘Ik heb het helemaal gehad!’

Daar doemt de stapel met hooibalen op! ‘Oh dat prikt!’ klaagt het duo. Bovenop de hooibalen kijken ze uit over de zee.

‘Ik kan niet zwemmen!’ Bibbert de één bang. ‘Kom op!’ zegt de ander. ‘Het gaat vanzelf! Je hoeft niks te doen.’ en daar gaan ze koppie-onder! Onder water komen ze vissen tegen en een kwal. Het is net of ze worden uitgelachen. Daar komen ze weer boven. ‘Pfff gelukkig!’

Maar daar staat de schuimspuit en alles wordt ondergespoten. Grote vlokken zeepschuim dalen neer op het stel. Publiek langs de kant staat te juichen!

‘Oh we zijn er bijna!’ Jubelt het koppel. De brandweer spoelt alles met ijskoud water schoon en dan rennen ze over de finish!

‘We hebben het gehaald!; Juichen ze in koor en alle mensen klappen. Daar komt de medaille! Die hebben ze wel verdiend! Glunderend gaan ze naar huis. Vandaag zijn ze niet gescheiden maar wel onderscheiden! Geweldig! Dan worden de veters losgetrokken en de schoenen gaan uit.

Renate Heijstra.

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

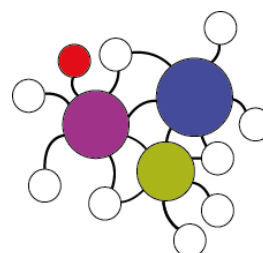
Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij

c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**